

[Justitsministeren.]

staaet og den paagældende selv viser sig værdig til Samfundets Tilgivelse, skal Tilgivelse ogsaa gives af det øvrige Samfund. Det er ikke Mening, at vi skal aabne Armene og bogstavelig talt trykke de paagældende ind til os, det er ikke nødvendigt, men vi skal vise, baade over for Nutiden og Eftertiden, at det sidste Kapitel af Udrensningen, det sidste Kapitel af Retsopgøret, som bestod i, at de i vort Land, der har opført sig, som man burde — og det var jo Gud ske Lov saa godt som hele Danmark —, ikke stødte dem, der havde syndet, ud i Mørket, men tilgav dem og gav dem Adgang til at blive arbejdsomme Borgere i Landet igen, det Kapitel havde alle Klasser af det danske Folk tilstrækkelig Kultur og Forstaaelse til at skrive paa rette Maade. Herom kan der ikke lovgives. Dette kan kun ordnes ved, at vi alle har den rette Mentalitet, og denne Mentalitet har vi ogsaa en Pligt til at søge at blive behersket af.

Endelig skal jeg til sidst sige nogle ganske faa Ord om det, som har været drøftet saa stærkt i den senere Tid, nemlig Spørgsmaalet om en eventuel Amnesti. Amnesti betyder jo en Tilgivelse fra Samfundets Side. Denne kan for det første gives paa den Maade, at man tilgiver og undlader at rejse Tiltale for alle Forseelser af en vis Gruppe, der er begaaet, og for hvilke der endnu ikke er idømt Straf. Den kan dernæst gives ved, at man eftergiver Straf, der er idømt for Forseelser af en vis Gruppe, og den kan endelig gives paa den Maade, at man giver dem, der er dømt, og som har afsonet deres Straf, alle eller visse af deres Rettigheder tilbage.

En Amnesti, en Tilgivelse, som rammer Straffen, vil ikke have megen Hensigt i Dag, idet det jo er saaledes, at alle de, der har faaet under 2 Aar, i Dag faktisk er prøveløsladt eller allerede har afsonet deres Straf; det er et meget betydeligt Antal, nemlig ca. 6 000 Mennesker. Hvis Amnesti gaaende ud paa Straffrihed skulde komme nogen til gode, skulde det navnlig være dem, der har faaet de smaa Straffe, ikke dem, der har faaet de større Straffe. Men nu er Forholdet efter hele den Regulering, der har fundet Sted efter Revisionsloven i Sommer, det, at 2½ og 3 Aar i Virkeligheden kun idømmes for større Forseelser, og derfor vil en Straffeftergivelse, der kun rammer de større Forseelser og ikke de mindre, formentlig komme til at virke uretfærdig og urimelig. Jeg tror derfor, at det er rigtigt — og jeg forstaaer, at der er nogenlunde Enighed derom —, at

man maa have Opmærksomheden hæftet paa en Undersøgelse af, om det skulde være rimeligt at gennemføre en Amnesti, hvorved man giver visse Grupper af straffede en Del af de tabte Rettigheder tilbage.

Det er bekendt, at der for Tiden føres Forhandlinger mellem Partiernes Formænd, Forræderilovens Ordførere og mig om dette Spørgsmaal, og det er ogsaa bekendt — det fremgaar af Bladene i Dag —, at der sidst i Aftes har været ført Forhandlinger derom. Jeg tror, at jeg kan samle det, som nu foreligger og som vi vist blev enige om i Gaar, i, at Resultatet af Forhandlingerne er, at jeg nu skal overveje nærmere Udarbejdelse af en Skitse til et Lovforslag, hvorefter en Tilbagegivelse af visse Rettigheder finder Sted til visse Grupper af dem, der er blevet straffet efter Forræderiloven. Naar det er sket, vil der igen finde en Forhandling Sted om Spørgsmaalet, og jeg vil saa gaa ud fra, at vi i Løbet af kortere eller længere Tid finder frem til en saadan Ordning, at vi ved visse Grupper af mindre Forseelser kan tilbagegive en Del af Rettighederne, en Ordning, hvorved vi, hvilket jeg tillægger megen Betydning, ogsaa fra Rigsdagens og Regeringens Side kan understrege, at vi nu ønsker at vise, at disse Mennesker bør have en vis Tilgivelse og ikke bør være berøvet alle de paagældende Rettigheder i længere Tid. Jeg gaar ud fra, at en saadan Understregning yderligere vil kunne underbygge, at man ude omkring i Befolkningen forstaaer, at naar Rigsdagen gør dette, har Befolkningen ogsaa en Pligt til, naar disse Folk ved at opføre sig paa korrekt og rigtig Maade viser, at de er værdige til Tilgivelse, at give dem Arbejde igen og give dem Mulighed for at ernære sig selv og deres Familie.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Johs. Christiansen: Jeg takker den højtærede Justitsminister for de Udtalelser, Ministeren har fremsat i Anledning af de Spørgsmaal, jeg stillede her i Tinget den 13. November. Desværre kan jeg ikke sige, at Udtalelserne er fuldt tilfredsstillende efter de Synspunkter, jeg har med Hensyn til de paagældende Spørgsmaal.

Naar jeg fremdrog Knutzen-Sagen, var det, som jeg allerede den Dag sagde, for at tage et særlig iøjnespringende Eksempel paa den Rettergang i visse Sager, som har været fremherskende i de sidste 1½ Aar. Med al Anerkendelse af den Grundighed,